

Αντιλήψεις και εμφανίσεις των Αγ. Αναργύρων στον Μον. Θεοφύλακτο που έπασχε από ένα είδος μελαγχολίας!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Μοναχός Θεοφύλακτος Νεοσκητιώτης, (1910-1986), ο διακονητής των Αγίων Αναργύρων (φωτ. Ιερομ. Προδρόμου)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

[Γράφει ο Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός] Αν και γέρων, ο π. Θεοφύλακτος (Μοναχός, π. Θεοφύλακτος Νεοσκητιώτης υποτακτικός του π. Ιωακείμ Σπετσιέρη, αλλά και ευρύτερο μέλος της συνοδίας του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή), εκράτησε το άπλαστον και ταπεινόν φρόνημά του και εφέρετο πάντοτε ως υποτακτικός, ακόμη και εις τον νεώτερον αδελφόν της συνοδίας μας.

Άκακος και εξυπηρετικός υπεχώρει πάντοτε χωρίς ποτέ να αντιλέγη ή να προβάλλη ιδικόν του θέλημα ή διαμαρτυρίαν εις την μεταξύ μας αναστροφήν.

Εκείνο το οποίον κατ' εξαίρεσιν τον εχαρακτήριζε ήτο η ολόθερμος ευλάβεια και ο ζήλος του προς τους εικοσιένα Αγίους Αναργύρους, την σύναξιν των οποίων εόρταζε η μικρή του εκκλησία [στο Κελλί του]. Η πηγαία και αμείωτος πίστις του προς τους «Αγίους του», ως τους απεκάλει, τον επαρηγόρει διά διαφόρων αντιλήψεων και εμφανίσεων τας οποίας προσεδόκει μετά παιδικής απλότητος, διά τούτο δε και δέν υστερείτο αυτών ως συχνότατα μας διηγείτο.

Ω μακάρια απλότης, η οποία δεν περιεργάζεσαι ούτε ψηλαφείς, αλλά πιστεύεις όσα η θεία χάρις σε καταξιού!

Η συνοδία του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή (καθιστός). Από αριστερά: π. Αθανάσιος, Γέροντας, π. Εφραίμ Φιλοθεΐτης και Αριζονίτης, Γέροντας, π. Αρσένιος, Γέροντας, π. Ιωσήφ Βατοπαιδινός, π. Θεοφύλακτος, Γέροντας, π. Χαράλαμπος Διονυσιάτης.

Ο πόλεμος, τον οποίον είχε σχεδόν μονίμως ο ευλαβέστατος αυτός αγωνιστής, ήτο εν είδος λύπης, περίπου ως η μελαγχολία, το οποίον συχνάκις τον ετυράννει, ιδίως όταν ήτο μόνος μετά τον θάνατον του πρώτου γέροντος του π. Ιωακείμ.

Εις τας δύσκολους στιγμάς του όταν επιέζετο από τον πόλεμον αυτόν και έχανε το θάρρος του, εισήρχετο εις την μικράν του εκκλησίαν και έλεγε το παράπονόν του εις τους προστάτας του Αγίους Αναργύρους, οι οποίοι με κάποιαν ιδικήν των θεωρίαν τον επαρηγόρουν αναλόγως.

«Κάποτε», μάς είπε, «που ήμουν πολύ πνιγμένος από τον πόλεμόν μου αυτόν, πήγα να κοιμηθώ σχεδόν απελπισμένος και εις τον ύπνον μου βλέπω ότι πήγαινα προς το Κυριακόν της Σκήτεως. Όταν βρέθηκα σε κάποιο σημείον στενόν, με τείχη δεξιά και αριστερά, αισθάνθηκα φόβον πολύν και βλέπω έξαφνα μπροστά μου στον δρόμον ένα τεράστιο σκύλο σε μέγεθος υπερφυσικό, ως λέοντα με άγριο βλέμμα και διάθεσιν εναντίον μου. Τότε τα έχασα κυριολεκτικά, και άρχισα να παρακαλώ τους Αγίου μου να με σώσουν.

Δεν πρόλαβα σχεδόν να παρακαλέσω, και στην στιγμήν παρουσιάστηκαν δύο παλληκάρια όλο φως και δόξα· άρπαξαν το θηρίο αυτό, το έδεσαν με χονδρή αλυσίδα και μου είπαν: 'Βλέπεις πως τον δέσαμε και δεν μπορεί να σε βλάψη; Μη φοβάσαι λοιπόν, αλλά γύρισε στην καλύβη σου και ησύχαζε'.

Ταυτοχρόνως μου έδωσαν και ένα όμορφο κάτασπρο ψωμάκι, και αμέσως ξύπνησα και ήμουν όλος χαρά.

Συνέχεια εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=279975>

Από το βιβλίο του Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, «Οσίων Μορφών Αναμνήσεις», έκδοση Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου Αγίου Όρους, 2003.